

K V
Reedel, 12. septembril 1930

Wagner on Eesti publikule mõõras.

Õhustades esietenduse järgi võis Richard Wagneri „Tannhäuserile eht Lauljate võistlusele Wariburgis“ „Estonia“ laual entusiastade menu: teda võeti vastu kui juurjündmust. Publiku eesrõõm koosnesid frakkides juurharradest ja Pariisist toodud kleitides pärisprouadest. Niigivanem istus oma looshis. Mängiti isamaa hümnid ja annetati näitlejatele lilli.

Raar päeva hiljem, teisipäeva õhtul oli järgmine etendus: Saalist ainult waenalt pool wäljamüüdnud — esimesed read enam kui tredad, üle poole tühjad. Ja publikust suur osa muulasti — eriti jaska seltskonda.

Wagner on Eesti publikule mõõras. Ta sügimend Karl. Liedtse on siin populaarsem ja enam lugupeetud.

Esietenduse rahmarikkust võib selletada traditsioonidega: Koorekhiil oli järjekorraline paraad, kus naised võisid üksteisele näidata oma uuemaid moode.

Näib küll nii olewat, et „Estonia“ ooperijõud on seekord asjata suurt waewa näinud: Eesti seltskond ei kingi Tannhäuserile seda tähelepanu, mis talle 85 aasta tsel muusikakultuurist arusaava publiku poolt mujal, kultuurilmas ojatš saanud.

„Estonia“ näitelawalt rändab küll Tannhäuser peagi — uuesti Nooma pattude andeksandmist otsima.

Ja pealtnäha muusikapublikut rõõmustab jällegi ta wana sõber — Lõbus talupoeg.

Wagner on Eesti publikule mõõras.

Eesti publiku tähelepanu on praegu pööratud jõumeestele, kes juba mõnda kuud rüüseludes lewitawad noorsoo tsel toorust ja kinoruumes higihaisu.

Rahwa sõna 12.9.30.

17. September 1930.

Theater, Konzerte und Vorträge.

Oper. Bei der 3. Aufführung des „Tannhäuser“ am Sonnabend waren die Rollen der Elisabeth und des Wolfram mit den alternierenden Künstlern besetzt. Frau Löffeloff-Tiedeberg entwickelte als Elisabeth vielfach ein bewegtes, eindrucksvolles Spiel und verkörperte in der Gesamterscheinung die Landgrafentochter in glaubhafter Weise. Ihre Gesangspartie behandelte sie mit schönem und ausdauerndem Können, sodaß es Momente eindringlicher musikalischer Wirkung gab. — Herr Wiitol bekundete als Wolfram von Eschenbach vor allem eine weise Zurückhaltung und wirkte infolge dessen vornehmer und „ritterlicher“ als sein Spezialkollege — in der Gesamthaltung wie zumal auch gesanglich. — So bedeutete diese Aufführung der ersten gegenüber in mancher Beziehung ein Plus, auch hinsichtlich des vielfach geschlossener und reiner wirkenden Orchesterbegleitung, in der die Harfe sich auszuzeichnen reichlich Gelegenheit hatte. — Daß J. K. a. w. i. die Oper dirigierte, sei hier ausdrücklich hervorgehoben. Gr.

Rev. Zeitung